

Idealerne

H.P. Holst

Efter Friedrich Schillers

Die Ideale (1795)

Saa vil Du trøstløs mig forlade
Med Dine Phantasiers Spil,
Med Dine Torne, Dine Blade,
Med Alt Du fra mig flygte vil?
Kan Intet paa Din Flugt Dig binde,
Du Livets gyldne Blomstervaar?
Forgjæves! Dine Bølger rinde
I Tidens Hav hver Dag, hvert Aar!

Udslukt er nu hver venlig Stjerne,
Der paa min Ungdoms Sti har lyst,
Sig Idealerne bortfjerne,
Der engang fyldte dette Bryst;
Den søde Tanke er forsvunden
Om Væsner, som min Drøm gav Liv,
Hvad Tanken stort og skjønt har funden
I Livet er et usselt Siv!

Som da Pygmalion omarmed
Tæt, længselsfuldt den kolde Steen,
Indtil dens Marmorbarm han varmed,
Og Roser paa dens Kind fremtreen:
Saa favned jeg med Elskovsarme,
Natur, o Dig! i Ungdomslyst,
Indtil Du leved ved min Varme
Og aanded ved mit Digterbryst!

Og hørende min Læbes Bønner,
Opfandt den Stumme snart et Sprog,
Der Elskovs Kys med Kys belønner,
Og Feil af Hjertets Røst ei tog;
Da syntes Skov og Blomst at leve,
Og Søverbækkens Bølger sang,
Og alle Ting besjæled' bleve
I Skov og Dal, paa Mark og Vang.

Mig drev en ukjendt mægtig Længsel
Fra Hjemmets stille, vante Fred
Til kjækt at sprænge Aandens Fængsel,
Og ærligt, trofast virke med.
Hvor stor var denne Verden ikke,
Mens endnu Knoppen skjulte den, —
Hvor liden nu for mine Blikke,
Da den udfolded' sig igjen!

Hvor fløj, af dristigt Mod bevinget,
Ei Ynglingen til Livets Væld,
Af Glædens Blomster trindt omringet,
Lyksalig ved sit drømte Held!
Til Firmamentets mindste Stjerne
Hans Kjæmpeplaner flux ham bar,
Og Intet var der i det Fjerne,
Der Maalet for hans Iid jo var.

Saa let fra Jorden han sig hæved',
Hans Lykke fattes ingen Ting!
Rundtom ham Livets Alfer svæved'
Ætherisk, let i Cirkelring;
Snart Elskov paa sin Rosenthronen,
Og Lykken med sin gyldne Krands,
Snart Æren med sin Stjernekrone,
Og Sandhed i sin Straaleglands.

Dog ak, kun kort de Alfer smilte,
Snart Kjedsomhed de hos ham fandt,
Og trøstløs bort fra ham de ilte,
Som Dug for Solen de forsvandt!
Først Lykken veeg paa lette Vinger,
Uskikket blev min Videlyst
Mens Tvivlen Tvedragtsfaklen svinger,
Der døver Sandheds rene Røst.

Jeg saae den Feige frækt sig smykke
Med Ærens høje Straalepragt:
For tidligt, efter stakket Lykke,
Svandt Elskov i sin Rosendragt.
Og som jeg frem paa Veien hastede,
Den vildsom blev, bedækt med Krat, —
Kun Haabets Stjerne endnu kasted'
Sit svage Lys i Livets Nat! —

Og hvo af dem, jeg kjende lærte,
Før Lykkens Sol omhylled' sig,
Vil gyde Lindring i min Smerte,
Vil række Trøstens Bæger mig?
Kun *Du*, der alle Saar helbreder,
Du *Venskabs* ømme, milde Haand,
Der blidt os gennem Livet leder
Til Døden løser Støvets Baand!

Og *Du*, der gjerne hende følger,
Lig hende dækker Livets Savn,
Arbejdsomhed, der Sindets Bølger
Formilder ved Dit Tryllenavn;
Der vel for Evighedens Egne
Kun sparsomt Sædefrøe udsaaer,
Af Laster dog, som Tid betegne,
Udsletter Timer, Dage, Aar!